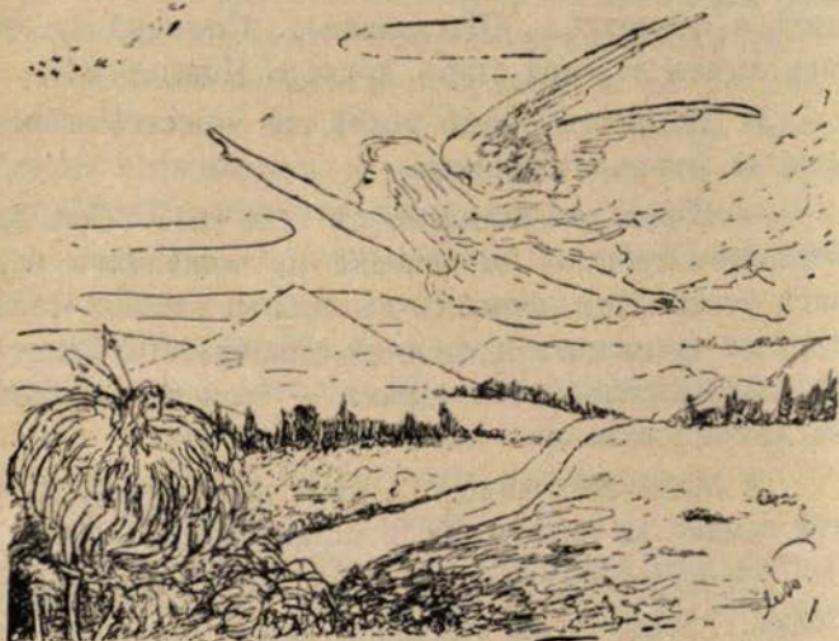

Всичко се свърши... Ала надеждата не искаше да умре във сърдцето на Майя...

— А може... може и да се върне, — мислѣше си тя прѣзъ нощта, скрита въ захвѣрления букиетъ отъ увѣхнали рози — на храста нѣмаше вече ни едно.

— Да летимъ! Да летимъ! — гответе се за пжть!..., чуха се високитѣ крѣсъци на жеравитѣ,

Да летимъ, Майя!

които разбудиха Майя. Днесъ тѣ трѣбаше да лятъ; тѣ бѣха послѣднитѣ останали още птици, които се отправѣха къмъ топлитѣ страни.

Земята бѣ постлана съ жълтъ килимъ отъ окапали листа. Цвѣтъта поблѣднѣли, прѣцъфтѣли... Само лилавитѣ хризантеми обрѣщатъ още главички къмъ охладнѣлите лжчи на есенното слѣнце.

Отеднѣжъ топълъ нѣкакъвъ лъхъ обви Майя — това бѣ топлиятъ вѣтъръ. Той протѣгаше къмъ нея огромнитѣ си крилѣ и ѝ шепнѣше нѣжно: